

Mn. Josep Armengou i Feliu, deu anys a la "Pàtria lliure del Cel"

No voldríem que s'escolés el desè aniversari de la mort del nostre compatriota Mn. Josep Armengou i Feliu, sense que la nostra revista no li hagués dedicat un raconet almenys. Col·laborador com fou de tot intent de revifar i millorar el castigat entorn cultural del nostre poble, sabem amb tota certesa que, si la mort no ens l'hagués llevat, avui el comptàriem entre els nostres col·laboradors més assidus; hauria tret el nas repetidament a les nostres planes amb alguna de les seves acurades investigacions de la història local o amb retalls de les seves atinades, mesures i punyents crítiques socials i eclesials. Cap bona intenció i esforç per aprofundir el coneixement de la història o per millorar els hàbits ciutadans i cristians de casa nostra, no li eren aliens.

Fou home de poble, home popular; que no és, ni molt menys, sinònim d'home incult, malparlat, vulgar, insolent, barroer, destraler o crític de mena. Fou un home culte, honrat, treballador incansable de la paraula, tan escrita com parlada, constant, atent, profundament estudiós, que primfilava el seu pensament i les seves expressions, dotat de ràpida i incisiva ironia.

Home fidel als seus grans amors: la Pàtria Catalana i l'Església de Jesús. Català de soca-rel i capellà fins al moll dels ossos. Qui separi aquests dos trets o n'oblidi o oculi algun, ens mutila Mn. Armengou o bé parla d'una altra persona que no és la que coneguérem i estimarem els amics. El ver deixeble de Mn. Armengou en reconeix els dos mestratges. Ell prou que ho tenia clar i ben clarament ho expressà en el recordatori de la

seva mort que ell mateix redactà: la manca d'una Pàtria lliure ací li feia més viu el desig fet esperança per la fe, de la Pàtria lliure del Cel. És per això que els homenatges que se li han retut, i dels comentaris a la seva obra que s'han escrit, hom dubta que ell n'hagués acceptat algunes afirmacions, ja que mutilaven el seu pensament.

Pensem que la perspectiva que propicien els deu anys de llunyania del seu traspàs, hauria pogut ser bona ocasió per comprendre'l des d'una òptica més completa i objectiva, si la situació política i eclesial del nostre país passés per moments de més normalitat i serenor de la que tenim. Caldrà, potser, esperar-ne la celebració dels vint-i-cinc anys? Seria una pena! Si entre tots no els ocultem o no els estraïem, el seu doble mestratge té potencialitat per ajudar avui al nostre poble a caminar vers la normalització de la seva vida. Normalització que passa, tan per l'amor apassionat a la llengua i a la cultura com pel respecte als altres i per la llibertat de tots. Normalització que tan és un gest i una actitud de valentia i compromís, com de comprensió, d'aquella comprensió que genera una pedagogia vibrant que estimula respectuosament la integració de les generacions joves i de les onades de novingunts. Que aquest era l'estil de Mn. Armengou en donen fe els centenars de nois, nascuts a Berga uns, i fills de l'immigració altres, que durant molts anys van anar passant per l'Escolania Parroquial, la Càtedra Magistral de Mn. Josep; allà reberen del mestre repetides, importants i vibrants lliçons de fe, de pàtria i de democràcia.